

S. af bordet, genom stöt göra, att något faller ned ifrån bordet. *S. hornen af sig*, stöta med hornen, så att de gå af; (fig. fam.) genom skada blifva vis. (Fig.) *S. af tronen*, genom våld fördriva från regeringen. *S. bört*, se *Bortstöta*. — *S. efter*, göra en stöt, för att våldsamt träffa någon. — *S. främ, ihóp, ín, ned*, se *Framstöta, Hopstöta*, &c. — *S. omküll*, se *Kullstöta*. — *S. till*, gifva en plötslig stöt. — *S. tillbaka*, genom stöt drifva tillbaka; se äfv. *Tillbakakasta*. — *S. upp, út*, se *Uppstöta, Utstöta*. — 3) Skada genom stötning. *S. hufvudet på sig. Äplena ha blifvit stötta*. — 4) S. ell. s. sönder, med stöt i mortel krossa sönder i helt små delar. *S. socker, salt, ingefära. S. något till pulver. S. ihóp, tillsämman*, blanda och sedan stöta. *S. óm, ånyo stöta*. — 5) (fig.) Göra obehagligt intryck, sára, förolämpa; gifva anstöt; äfv. vara i strid med. *Det s-ter órat. Han blef stött deróver. Blif icke stött af hvad jag sagt. Det s-ter förnuftet*. Säges äfv. absolut, t. ex.: *Säg ingenting, som s-ter*. — 6) Genom plötslig, häftig och kort blåsing i musikinstrument frambringa. *S. en ton*. — *V. n. 1)* Med fart drifvas emot ett föremål. *Kulan stötte mot muren. S. mot hvar annat*. (Fig. fam.) *S. emót, róna motgång*, lida skada, förlust, misslyckas, missräkna sig. *S. ihóp*, se *Hopstöta*. *S. på, emot hvarandra. Skeppet stötte mot, på en klippa. S. på grund, s. på*, ell. blott *s.*, våldsamt träffa emot ett påsegladt grund. — 2) (fäktk.) Göra utfall med värjan. *Han stötte, men träffade ej. S. miste*. Aktivt säges: *S. en prim, en ters*, o. s. v. — 3) (i biljardspelet) Med köen stöta en boll, för att träffa en eller flera andra. — 4) Förorsaka stötar (se *Stöt*, bem. 2). Säges isynn. om ridhästar och åkdon samt om bössor, som vid skottets aflossning drifvas tillbaka. *Hästen, vagnen, bössan s-ter*. — 5) *S. brukas* äfv. i åtskilliga uttryck och talesätt, som icke kunna föras till någon af föregående bemärkelser. *S. från landet*, lägga ut ifrån landet med en farkost. *S. i horn, i trumpet*, blåsa i h., i t. *Det s-ter i, på gult*, närmar sig i färgen till gult. *S. ihóp, tillsämman*, se *Hopstöta, Sammanstöta. Höken s-ter ned på dufvorna*, flyger plötsligt ned, för att gripa någon af dem. *S. på*, plötsligt träffa på, t. ex.: *S. på fienden. Vi stötte på ett fiendligt parti. S. på*, närma sig till, likna, röja, t. ex.: *Det s-ter på pedanteri. S. till ell. intill*, gränsa intill, t. ex.: *Hans trädgård s-ter intill min. S. till*, äfv. förena sig med, t. ex.: *Två regementen stötte till oss. S. till*, se *Tillstöta. Väder s-ter upp ur magen*, uppstiger med häftighet derifrån. *S. út*, lägga ut ifrån land. — *S. sig*, v. r. 1) Erhålla skada genom att stöta emot något. *Han föll och stötte sig på en sten. S. sig i hufvudet, i pannan, på armen, på benet*. — 2) (fig. fam.) *S. sig med någon*, komma i missämja, ovänskap med honom. *S. sig på, vid, ófver*, finna sig sárad, förolämpad af, illa upptaga. *S. sig på*, äfv. fatta misstanka af. — *S-s*, v. d. 1) Stöta, gifva stötar. *Låt bli att s.* — 2) Stöta hvarandra. *S. som gumsar. S-nde*, part. akt. Brukas ofta adjektivt i bem.: Sárande, anstöttlig. *S. ord, uttryck, svar. Säg ingenting s.* — *Syn*. Se *Anstöttlig*. — *Stött*, part. pass. *S-a äplen. S-a ställen på frukt. S. socker. S. ingefära*. (Fig.) *Bli s. ófver, finna sig s. af*, blifva förolämpad af, taga illa upp. **STÖTANDE**, n. 4. Handlingen eller verknin- gen, då någon eller något stöter. Jfr. *Stöta*.

STÖTARE, m. 3. Se *Ramm*.

STÖTBLECK, n. 3. Bleck, hvaremot något stöter.

STÖTBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. Skrufvens öfversta del på en bösspipa, hvori dennas lopp tillslutes.

STÖTEL, stöt'l, m. 2. pl. *stötllar*. Det, hvarmed något stötes i mortel.

STÖTESTEN, m. 2. 1) Sten, som man stöter foten emot. I denna ordets egentliga bem. föga brukligt. — 2) (fig.) Något anstöttligt; något som är till förgärelse.

STÖTJERN, n. 3. Se *Stötbleck*,

STÖTKRAFT, f. 3. Den styrka, hvarmed en i rörelse satt kropp stöter emot ett föremål.

STÖTNING, f. 2. Se *Stötande, Stöt*. *S. af en bössa*, händelsen, att en bössa, vid skotts aflossning derur, stötes tillbaka.

STÖTNOT, f. 2. Ett slags not, vid hvars be- gagnande man med puls stöter i vattnet, för att fösa in fisken.

STÖTTA, f. 1. (af *Stöd*) Groft, starkt trä, som är satt till stöd emot eller under något. *Sätta s-tor under ett skepp, emot ett hus*.

STÖTTA, v. a. 1. Sätta stöttor emot eller under något. (Sjöt.) *S. med roret*, med roret möta fartygets vridningsrörelser. — *Stöttande*, n. 4. o. *Stöttning*, f. 2.

SUADA, svada, f. 1. (lat.) Vältalighetskonst. öfvertalningssåfva.

SUBALTERN, subballtär'n, a. 2. (af lat. *Sub* och *Alternus*) Underordnad. — *S. m. 3.* Underordnad officer eller tjänsteman. — *Ss. S-officer*.

SUBJEKT, subbjä'ckt, n. 3. o. 3. (lat.) 1) (log. o. gram.) Det begrepp i en sats, hvarom något jakas eller nekas. — *Motsats*: Objekt. — 2) Person. *Ett dåligt s.* [Subject.]

SUBJEKTIV, subbjäktiv, a. 2. Som har sin grund hos sjelfva personen, icke i saken; personlig. *S. öfvertygelse*. — *Motsats*: Objektiv. [Subjectif.]

SUBJEKTIVITET, subbjäktivité't, f. 3. 1) Grundegenskap, egendomlighet. — 2) En saks förhandenvarande i vår blotta föreställning. — 3) Personlighet. [Subject-.]

SUBJEKTIVT, subbjäktivt, adv. På ett subjektivt sätt. [Subject-.]

SUBJUNKTIV, subbjunktiv, m. 3. (gram.) Se *Konjunktiv*. Skrifves äfven, enligt latinets, *Subjunctivus* (förstås under: modus).

SUBLIM, -i'm, a. 2. (lat. *Sublimis*) Hög, upphöjd, upplyftande.

SUBLIMAT, --át, n. 3. o. 3. (kem.) Hvad som uppkommer genom sublimering. Säges isynn. om vissa qvicksilfver-preparater.

SUBLIMERA, v. a. 1. (kem.) Genom hetta afdrifva och uppsamla de finare delarne af en kropp, hvarvid dessa delar antaga fast form. — *Sublimering*, f. 2.

SUBLIMT, -i'mt, adv. På ett sublimt sätt, högt, upphöjdt.

SUBLUNARISK, subblunärissk, a. 2. (af lat. *Sub* och *Luna*, måne) Under månen befintlig, jordisk.

SUBMERSION, subbmärrschón, f. 3. (lat.) Sät- tande under vatten, öfversvämning.

SUBMISSION, subbmischón, f. 3. (lat.) Under- gifvenhet, lydnad; hyllning.

SUBORDINATION, subbárrdinatschón, f. 3. (lat.) Underordnad ställning; lydnad, som någon i tjänsteförhållanden är en annan skyldig.

SUBORDINERA, subbárrdinera, v. a. 1. (lat.)